Ma ei wõi, armas luggeja wend, ka ſulle parremat ſowida, kui üht ſõbra, mis mitte ei olle, nago ſulg tule käes, waid nago kuld tulle ſees!

„Kukkel polle kurre jalgo tarwis, muido ollekſid nad temmal kaswanud.“ —

Ja muidogi! kui kukkele kurre jalgo tarwis olleks, polleks Loja neid temmale mitte keelnud; agga ſe wanna ſanna peab weel nattuke ennam tähendama. Se ſanna ſündis ſel aial ilmale, kui innimeste ſeas weel ſedda pahha ahwi tõbbe ei olnud, et iggamees ommaſt ſeiſusſeſt ja rieteſt wälja tikkus, nago rummal kalla weeſt. Sel aial ei püüdnud rahwas weel muialt leikada, kui ükſi ſealt, kuhho nad ollid külwanud. Sel aial makſis weel ſe kuldne laulo ſanna: „Te tööd ja pallu Jummalat.“ Nüüd on mitto asja kül wäljaspiddi parremaks läinud, agga mitto ſeeſtpiddi pahhemaks. — Kui ſel aial mõnni asjo tagga nõudis, mis temmale ei kõlbanud, ütleſid teiſed warſi: „Kukkel polle kurre jalgo tarwis!“ ja mees põras õige tee peale jälle taggaſi. Otſis mõnni rahhaauko ja õnnemaad, et hõlpſaste õnſaks ja ilma luſſikata kõhho täis ſada: jälle ütles rahwas ſeddaſamma ehk ſelleſarnaſt, ja ſe aitas. Kuida on luggu meie päiwil? Paljo kukkeſi nõudwad kurre jalgo, ja kui nad on kätte ſanud, ei mõista nende peal käia, kommistawad nago karjapoiſid kombade pealt ja langewad mitto ni, et ennam üllesſe ei ſa. Mitto mõtlewad, et Eesti rahwa õn on pitka pükſi, nokkaga mütſi, ſakſakele, ſatterkue ehk wikſitud ſabaste ſees; kui need on käes, ſiis on keik käes. Walle! kurre jallad ei te kukke kurreks. Jääd ſa mõistuſe ja ſüddame poleſt wannaks, mis ſo laenatud wou ſulled ſiis aitwad? Kes ſind ſellepärraſt ſureks mehheks peab, kui ſinna kombade peal pitk olled? Midda kõrgemaſt ſa kukkud, ſedda ennam haiget ſaad. Ehk arwad ſa rummala Sakslaſe ennam wäärt ollewad, kui rummala Eeſtlaſe? Laula parrem: